

La suite *Esquixos*, va néixer entre els anys 1948 i 49, quan vaig anar amb el meu pare a visitar el mestre Ricard Lamote de Grignon perquè donés la seva opinió sobre el que jo composava. El mestre i el meu pare es tenien una gran estima i admiració degut a que des de molt joves havien actuat junts i d'això n'havia quedat una gran amistat. Llavors jo ja havia acabat la carrera pianística i ja havia interpretat la meva primera obra al piano en un final de curs del Conservatori de Música del Liceu. Aleshores el mestre Lamote va dir-me que fes un estudi per la mà esquerra i un altre per la mà dreta i així ho vaig fer, vaig titular-los *Cançó de les muntanyes* i *Clarícia al lluny*, que més tard editaria l'Editorial de Música Boileau. Després d'haver-me donat el seu vist-i-plau va recomanar-me que fes una suite a l'estil de les seves *Engrunes* i que l'hi portés la setmana vinent.

Crec que això va motivar la meva imaginació i fantasia, perquè en arribar a casa, vaig recordar-me dels esquixos en forma d'histories i acudits de la revista *Patufet* que jo recordava amb enyorança. Vaig posar fil a l'agulla composant els set primers *Esquixos* per a piano. Una setmana més tard li vaig presentar els set esquixos al mestre Lamote que els va examinar detingudament i després d'un moment de silenci (que a mi se'm va fer etern) es va dirigir al meu pare i li va dir: -Aquesta noia és compositora! Aquell instant va ser decisiu per a mi i en va representar el meu bateig. És per tot això que aquests *Esquixos* tenen un record molt entranyable per mi i de gratitud cap al mestre Ricard Lamote de Grignon.

La *Sardana* la vaig afegir, deu anys més tard, quan en vaig fer la versió per a orquestra de cambra. Aquesta versió orquestral dels vuit *Esquixos* va ser estrenada l'any 1961 per l'Orquestra Estela i els solistes de l'Orquestra Ciutat de Barcelona sota la direcció del mestre A. Cohí Grau.

Mercè Torrents

La suite *Esquixos* nació entre los años 1948 i 49, en ocasión de la visita que con mi padre hicimos al maestro Ricard Lamote de Grignon para que diese su opinión sobre lo que yo componía. El maestro y mi padre se tenían en gran estima y admiración debido a que desde muy jóvenes habían actuado juntos y de ello les quedó una gran amistad. En el momento de la visita yo había terminado la carrera pianística y ya había interpretado mi primera obra al piano en un final de curso del Conservatorio de Música del Liceo de Barcelona. Entonces el maestro Lamote me dijo que hiciese un estudio para la mano izquierda y otro para la mano derecha. Así lo hice y los titulé *Cançó de les muntanyes* y *Clarícia al lluny*, que más tarde editaría la Editorial Boileau. Después de haberme dado su visto bueno me recomendó que hiciese una suite al estilo de sus *Engrunes* y que se lo llevase la semana próxima.

Creo que esto espoleó mi imaginación y fantasía, porque al llegar a casa recordé los "esquixos" en forma de historietas y chistes de la revista infantil «Patufet» que yo recordaba con nostalgia. Puse manos a la obra componiendo los siete primeros *Esquixos* para piano. Una semana más tarde los presenté al maestro Lamote que los examinó detenidamente y después de un momento de silencio (que se me hizo eterno) se dirigió a mi padre y le dijo: -¡Esta chica es compositora! Aquel instante fue decisivo para mí y representó mi bautismo. Por todo ello estos *Esquixos* tienen un recuerdo muy entrañable para mí y de gratitud hacia el maestro Lamote de Grignon.

La *Sardana* la añadí diez años más tarde, cuando hice la versión para orquesta de cámara. Esta versión orquestral de los ocho *Esquixos* fue estrenada en 1961 por la Orquesta Estela y los solistas de la Orquesta Ciudad de Barcelona bajo la dirección del maestro A. Cohí Grau.

Mercè Torrents